



OLIVERAS

PEP ADMETLLA I PACO TORRES MONSÓ

▶ **Casa de Cultura Les Bernardes, Salt.** Carrer Major, 172. **📅 Fins el 30 d'abril.** De dilluns a divendres de 10 a 13h i de 16 a 22h. Festius tancat.

■ Pep Admetlla (Girona, 1962) ho resumeix de la següent manera: «Aquesta exposició només és la formalització d'unes converses de llarga durada sobre la condició humana, l'espai, el tedi existencial, els forats negres, els Déus... Al final, de tot plegat, en resta l'amistat». Una amistat que l'unia, des de feia dècades, a Paco Torres Monsó (Girona 1922 - 2015), un dels referents ineludibles de l'art contemporani català que ens va deixar fa només un parell de mesos. Malgrat tot, Monsó es mostrava entusiasmada davant la possibilitat de tancar un cercle que s'havia iniciat gairebé 30

anys abans: la primera edició de KONSTRUKTION-DESTRUKTION es va poder veure a la Sala d'Exposicions de «La Caixa» el 1988; la segona, del 2005, al Museu d'Història de la Ciutat de Girona; la tercera i última és la que ara es presenta a Les Bernardes de Salt, un equipament cultural obert a l'art contemporani amb qui ambdós artistes (Torres Monsó i Admetlla) han mantingut, els darrers anys, una estreta relació. La mostra compta amb diversos materials, com ara un vídeo que Josep M. Oliveras va realitzar amb motiu del «Konstruktion» de 2005 (*Fum blanc*, amb música de John Lennon), diversos apunts i dibuixos preparatoris i, per descomptat, un parell de maquetes dels protagonistes del diàleg: «Déu m'he deixat el paraigua», de Torres Monsó, i «Black hole o l'Alè dels Déus», de Pep Admetlla. | **E. CAMPS**



GABI JIMÉNEZ

▶ **Casa de Cultura de Girona.** Plaça de l'Hospital, 6. **📅 Del 18 de març al 18 d'abril.** De dimarts a divendres de 13 a 21h.

■ L'exposició Perquè som Gitanos vol demostrar al món, segons els seus organitzadors, els aspectes positius de la vida de la comunitat gitana: «La mostra —expliquen— es compon d'obres del pintor Gabi Jiménez que volen denunciar la persecució que ha patit la seva ètnia, començant pel genocidi nazi fins al racisme actual i la segregació laboral i social sovint encoberta». L'autor, Gabi Jiménez, a banda d'artista pintor, també és escultor i, per descomptat, gitano francès: a nivell professional, destaca el paper que ha jugat en l'art contemporani des de 2004. | **E. CAMPS**



VALÉRIE PROT

▶ **CoEspai, Girona.** Carrer Anselm Clavé, 32, 3r. **📅 Del 12 de març al 23 d'abril.** Més informació i horaris: www.coespai.com

■ Rita Andreu, curadora del nou cicle expositiu que acollirà aquest 2015 el «3r. Esquerra» de CoEspai, ha escollit Valérie Prat amb l'objectiu d'explorar una relació sempre conflictiva, és a dir, la que diferencia allò que som del què creiem o volem ser, la que separa el que ens defineix, malgrat nosaltres, de l'hipòcrita univers carnavalesc dels miratges humans. En paraules seves: «Realitats alterades és un cicle expositiu entorn a la realitat i els mecanismes i estratègies que li donen forma. La realitat alterada entesa com a quelcom que deixa de ser el que era per passar a ser una altra cosa». | **E. CAMPS**



CARLOS MORAGO

▶ **Galeria d'art l'Arcada, Blanes.** Passeig de Dintre, 11. **📅 Del 20 de març al 16 d'abril.** Diari de 17,30 a 20,30h. Dissabtes d'11 a 13h. i de 17,30 a 20,30h.

■ Si alguna característica tenen les pintures de Carlos Morago (Madrid, 1954) és la capacitat per desvetllar sentiments poètics, com a mínim en ànimes hipersensibles com la de Juan Antonio Tinte: «Maestro de las ausencias, arquitecto de la soledad [...], evocador de lo sórdido agarrado a la melancolía y zahirí de la belleza en los gestos que la intuición interpreta, Carlos domina cada rincón de su obra, siendo él mismo quien articula toda la orquestación de un universo que inventa jugando», va escriure Tinte a *El punto de las Artes*. | **E. CAMPS**



NARCÍS COSTA

▶ **Llotja del Tint, Banyoles.** Carrer de Sant Pere, 10-14. **📅 Del 7 de març al 26 d'abril.** Dissabtes de 18 a 21h. Dissabtes d'11 a 14h i de 17 a 21h. Diumenges d'11 a 14h.

■ Segons els responsables de l'exposició que acull la Llotja El Tint de Banyoles, l'espectador podrà descobrir dos grups d'obres que, d'alguna manera, concentrarien les preocupacions de Narcís Costa: per una banda, «Des-equilibris» estaria format per «un conjunt de reflexions sobre la idea de *stand by o moment de pausa* previ a la crisi d'un sistema estructurat i en equilibri»; per l'altra, «Intros» vol ser «un exercici d'anàlisi d'un dels grans temes de debat en l'escultura: el paper estructural i el valor significatiu del ple i del buit en una obra». | **E. CAMPS**

PERPINYÀ ▶ DARRERS DIES PER VEURE A L'ESPAI ÀCENTMÈTRESDUCENTREDUMONDE UNA EXPOSICIÓ DE VALERIO ADAMI, REFERENT CLAU DE LA NOVA FIGURACIÓ NARRATIVA.

Adami: qüestió d'estil

VALERIO ADAMI

Pintura històrica
▶ El Centre d'Art de Perpinyà destaca per recuperar pintors vinculats als diferents moviments sorgits després del maig del 68 francès, en especial la Nova Figuració i els *supports-surfaces*.

▶ **Espai d'Art Àcentmètresducentredumonde, Perpinyà.** Av. de la Grande Bretagne, 3. **📅 Fins al 5 d'abril.** Tots els dies de 14 a 18 h. Festius obert.

EUDALD CAMPS

■ Quan, amb només vint-i-cinc anys, Valerio Adami (Bolonya, 1935) va aterrar a París, portava a l'equipatge un estil embrionari que, per fortuna seva, s'ajustava increïblement bé als postulats defensats per la Nova Figuració Narrativa (és com si un venedor d'espelmes arribés a una ciutat on, durant un període de temps prou dilatada, s'interrompés el subministrament elèctric). La seva pintura semblava feta ex profeso per il·lustrar les directrius d'un nou «isme» que naixia emparant-se en una doble negació: la primera, en relació al pop art nord-americà («Els europeus —va escriure G. Gassiot Talabot el 1964— orienten les seves recerques sotmesos a les exigències d'un treball solitari aliè al desplegament de l'escola americana sostinguda pel concert de les galeries»); i, la segona, en directa oposició a una tradició recent de sig-



ne informalista (massa condicionada pel dramatismes existencial i, sovint, totalment mancada d'humor i d'ironia). Com se sol dir, Adami va arribar al lloc indicat en el moment indicat. D'aleshores ençà, la seva és una història de fidelitat autoreferencial: aquella «nova pintura de superfícies llises, iconografia quotidiana i compromís social», com se sol dir, va crear escola (que, en el cas que ens ocupa, vol dir «mercat» i «col·leccionisme»). La gran sort d'Adami, ras i curt, és que mai va estar sol: prova d'això és la capacitat que ve demostrant aquest insòlit espai de Perpinyà on actualment recalca

(una mena d'híbrid entre allò que entenem per Centre d'Art Contemporani i una Fundació tipus l'Stämpfli de Sitges) per organitzar exposicions i contraexposicions centrades en un mateix període històric. En aquest sentit, les revisions d'autors i actituds estètiques vinculades al maig del 68 francès (i als convulsos anys setanta posteriors) encapçalarien la llista d'encerts de l'equipament nord-català. No cal retrocedir gaire: el 2009, per exemple, una mostra protagonitzada pel binomi format per Vaccaro i Meurice servia per contraposar a la figuració polititzada dels Parré, Aillaud, Recalcati i companyia (Adami inclòs) l'abstracció pura d'autors com els mateixos Vaccaro-Meurice o dels integrants del col·lectiu BMPT (Buren, Mosset, Parmentier i Torini); de fet, l'exposició dedicada a Adami arriba just un any després de la protagonitzada per Gérard Fromanger (Pontchartrain, 1939): com succeïa aleshores, es torna a passar dels *supports-surfaces* (de la pintura-pintura més autàrquica i enemiga de la literalitat) a la figuració més connotada i, fins a cert punt, d'ascen-



dència pop (per descomptat, d'ascendència continental). I és que Adami, com dèiem al començament, és un artista amb molt bona estrella. Atesa la seva estrica «fidelitat autoreferencial» (un eufemisme que inventem per no dir «immobilisme estètic» o «manierisme formal»), hom no pot deixar de sorprendre's davant l'enorme atenció que ha rebut la seva producció pictòrica. La llista fa fredor: escriptors com Carlos Fuentes, Italo Calvino, Helmut Heissenbüttel, Octavio Paz, Antonio Tabucchi o Pascal Quignard; historiadors de l'art com Marc Le Bot, Dore Ashton o Daniel